

lige Forhandlinger i Thinget nærmere at paa-
vise, maa anse denne Anvendelse af den obliga-
toriske Eftertjeneste som Erstatningsmiddel for de
kortvarige Straffe for overhovedet hverken at være
praktisk eller retfærdig. Det er af denne Grund,
at Mindretallet bestemte maa fravaade Vedtagelsen
af den af Ministeren opstillede Betingelse for de
kortvarige Straffes Udstaffelse; og er det derved
blevet en Selvfølge, at Mindretallet da tillige har
maattet anse det for sin Pligt samtids at frem-
sætte Forslag om Bibeholdelsen af i det Mindste
nogle af de Straffe, hvormed der i 1871 forhand-
ledes mellem Regjering og Rigsdag. Mindretallet
beklager, at det til Fremsettelsen af disse sine
sidste Forslag er saa faatalligt; men at dette er
saa, ligger i, at det ligesaa lidt har kunnet
følge Regjeringen i dens Tro paa, at dens
Forslag i Udkastets § 33 var et hensigtsmæssigt
Erstatningsmiddel for de kortvarige Straffe, som
det har kunnet følge de Medlemmer af Flertallet,
der, — saaledes som deres ovenforstaaende Ud-
talelse uboivser, — blot af Hensyn til den af Mi-
nisteren derimod antydede Modstand have troet at
burde frasælbe Forslag om andre Straffes Gjenop-
tagelse; Mindretallet har for sit Bedkommende
maattet anse Afgjørelsen af dette enkelte Spørgs-
maal som tillige at indeholde en Afgjørelse af
Spørgsmaalet om hele Lovforslagets Brugbarhed,
og det har derfor ikke tvivlet om her at staa lige-
overfor en bestemt Pligt til at fremsætte Udtalel-
ser og Forslag uafhængig af alt Andet end af
Hensynet til, hvad det om selve denne Sag anfaa
som det Rette. Mindretallet har da søgt at finde
det Minimum af kortvarige og virk-
somme Straffemidler, under hvilket det ef-
ter dets Mening med vor forie Tjenestetid, alt-
for knap tilnaalte Forsyning med fuldt øvede
Befalingsmænd og mangelfulde Kafeneringsystem
ikke vilde være forsvarligt at gaa ned.
Mindretallet har i den Henseende dog ikke troet
det nødvendigt at gaa saa vidt som Krigs- og
Marineministeren i sit Lovudkast af 1871, idet det
nemlig ikke, saaledes som dette Udkast, har fallet
Forslag om Anvendelse af legemlig Lugt, men har
anset det tilstrækkeligt at foreslaa Bøiestrafpen for
Glaadens og den staaende Arrest for hele
Krigsmagtens Bedkommende. Mindretallet anser det
overflødigt her at udtale sig videre om disse to
Forslag, fordi de begge, som bekendt, tidligere
have været fremsatte af Krigs- og Marine-
ministeren, og fordi Forslagene derom ved-
toges i Landstinget og fandt en Tilslutning i
Folkethinget, der vel kun var partiel, men som
dog maa antages at ville have været væsentlig
større, hvis Ministeren dengang blot havde villet
strække sig et ganske lille Stridt frem i den Ret-
ning, ad hvilken det nærværende Lovudkast efter Min-
dretallets Formening nu har forsøgt at gjøre et altfor
stort Spring. I Erkendelsen af, at der imidlertid
hos mange af Folkethingets Medlemmer maa

antages at være en vis Frygt eller Betænkelig-
hed tilstede for at være med til Vedtagelsen af
den staaende Arrest, har Mindretallet troet det
rigtigt at formulere sine Forslag desangaaende
paa saadan Maade, som paa en Gang kan være
tilstrækkelig betryggende for Krigsmagtens Liv
og formentlig tillige maa kunne fjerne enhver
saadan Betænkelighed. Det, som man nemlig
formoder, at der egentlig frygtes for ved
Forslaget om Indførelsen af staaende Ar-
rest, er, at denne Straf skulde kunne blive
misbrugt saaledes, at den ordentlige Mand
vilkaarlig og uberettiget skulde kunne hjem-
falde til den; Mindretallet nærer for sit Bedkom-
mende ikke nogen saadan Frygt, men det kan paa
den anden Side Intet have at indvende imod,
at Anvendelsen af nævnte Straf under almindelige
Forhold, — saaledes som udtalt i Mindretallets
Ændringsforslag Nr. 8, — indskrænkes til kun
at kunne finde Sted enten i ligeoverfor visse be-
stemte Forsejler, (som: at sove paa Post, egen-
mægtig at forlade din, at møde beruset i Tjenc-
sten, at gjøre Uorden eller gjøre Forargelse ved
Druffenstab, Mattespir, Slagsmaal med Kammerater
eller Kvarterværter), som enhver ordentlig Mand
kan undgaa, eller ligeoverfor saa hyppige Gjen-
tagelser af Forsejler, som det ogsaa staar i hans
Magt at kunne afholde sig fra.

Det samme Mindretal (M. B. Sensen og
Thomson) har endvidere fremsat Forslag om An-
vendelse af Udsættelse i de Meniges 2den
Klasse, om hvis Bibeholdelse som fremdeles gjæl-
dende Straffemiddel der i sin Tid i Landstinget
blev fremsat og vedtaget et Forslag, som senere
ikke mødte nogen egentlig Modstand hos Krigs-
og Marineministeren og ikke nogen ubetinget
Mistænning hos Folkethinget. Denne Straf er
kun paaregnet som militær Udsættelse, uden at den
som efter den nugældende Lovgivning skulde med-
føre, at der kunde tildeles den Paagældende le-
gemlig Lugt. Mindretallet tror, at en saadan
Straf har sin naturlige Berettigelse ligeoverfor
de grovere militære Forbrydelser som Feighed,
Rømning, Selvlæstelse, Oprør og Mytteri, for
hvilke den derfor her ligesom for hyppigere Gjen-
tagelser af betydeligere Forbrydelser er foreslaet
anvendt. Naar den tillige er opført som Tillægs-
straf for de i §§ 166—168 nævnte Forbrydelser
(Tyveri paa militær Post) da har dette nærmest
sin Grund i, at der derved vil være aabnet en
lettere Afgang til i saadanne Tilfælde at kunne
undgaa en forholdsvis streng Anvendelse af Straf-
arbejde.

Medundertegnede Rimestad maa vel dele
Mindretallets Tvivl om, at de Straffe, der efter
dette Udkast ville staa til Raadighed, ere i Stand
til at hævede Disciplinen i Krigsmagten, men jeg